

KVEEKARIUUTISKIRJE QUAKER NEWS 3/2020

Dear Friends, we are glad to send you the latest Quaker News to dip into and enjoy over the holiday weeks. It is indeed a full one with much to ponder on. Hopefully you will find things that interest you and things that you can come back to. We have been grateful to receive so many contributions and give a particular thank you to those who have supported in any way through translation and by sending photos.

Hyvät Ystävät, meillä on ilo lähettää teille viimeisimmät Kveekariuutiset ja toivottaa teille antoisia lukuhetkiä lomaviikkojen aikana. Numero on täyteläinen ja antaa paljon ajattelemisen aihetta. Toivottavasti löydätte itsellenne kiinnostavia asioita ja myös sellaisia, joihin haluatte palata myöhemmin uudelleen. Olemme kiitollisia kaikkien panoksesta uutiskirjeeseen ja annamme erityisen kiitoksen teille, jotka olette auttaneet käännoistyössä ja valokuvia lähettämällä.

We wish you and the world good health in 2021. Toivotamme terveyttä teille ja koko maailmalle vuonna 2021.

Jane Rose and Jaana Erkkilä-Hill (editors)

Hyvät ystävät. Helsingissä on tunnistettu uudenlaista hätää päihderiippuvaisten keskuudessa. Kaupungin sosiaalitoimen ylläpitämät päiväkeskukset, joissa on tarjottu peseytymismahdollisuuksien lisäksi lämmin ateria tai muuta ruokaa, on suljettu koronan takia. Päihderiippuvaisilla ja kodittomilla on nälkä, mikä lisää heidän sekakäyttöään ja huonoa kuntoa. Moni kadulla asuva joutuu turvautumaan hätäapuun, jota on aiempaa vähemmän tarjolla.

Me Kveekarit keräämme nyt joulun, uudenvuoden ja alkavan vuoden 2021 avustuksia näille ihmisille. Lahjoitus menee perille Pelastusarmeija avohuoltoaseman kautta. Seuramme lisää lahjoitussummaan 50 senttiä jokaista sen kautta lahjoitettua euroa kohti, aina 2000 euron lahjoituskertymään saakka.

Lahjoitukset seuran tilille FI57 8020 0710 2249 98 (Danske Bank) merkinnällä "ruoka-apu". Keräyslupa RA/2020/1616.

Parhain terveisin,
Sakari

Dear Friends, Helsinki has now a new emergency among its drug addict population. The organisations that have normally offered support and safe space, as well as warm food, are closed due to corona. People who are drug addicts and homeless are now hungry which increases their poor mental and physical health. We as a Quaker community over the Christmas, New Year and start of 2021 period are collecting money for supporting this group of people. Our joint gift will go via the Salvation Army channels to the people and places which need financial support. In addition, we will gift an extra 50 cents for every euro that is donated up to the sum of 2000 euros.

Please send your donations to the following bank account: FI57 8020 0710 2249 98 (Danske Bank) marking your donation 'food support'.

Best wishes,

Sakari

SOLIDARISUUS ja TALOUDELLINE TUKEMINEN

Miten toimimme kveekareina, mikä rooli on yhdistyksellämme?

Keskustelimme Ilkossa mitä merkitsee solidaarisuus kveekareiden toiminnassa. Tämä johdanto aiheeseen esittää kysymyksiä mietittäväksi pyrkimättä vastaamaan niihin. Tässä esitetyt kysymykset eivät siis ole minun mielipiteitäni, vaan ajatuksen ja keskustelun herättäjiä. Palaamme nimittäin asiaan kevätkokouksessa ja teemme silloin konkreettisia päätöksiä.

Me vai valtio ja kunta?

Mikä rooli taloudellisessa tukemisessa tulisi olla yhdistyksellämme? Emmekö voisi yksinkertaisesti delegoida verojen kautta auttamisen valtiolle, kunnille ja siihen erikoistuneille järjestöille? Ja me kveekarit sekä yksilöinä ja yhteisönä olisimme sitten kansalaisina vaikuttamassa siihen, miten tarvitsevia tuetaan, kotimaassa ja ulkomailla. Mitä tulee yksittäisiin kohdennettuihin laupeuden tekoihin, tuleeko meidän, sen lisäksi, että saatamme yksilöinä tukea valitsemiamme kohteita, tukea niitä myös yhteisönä? Lähes kaikkeen uskonnolliseen toimintaan liittyy antamisen eetos. Kristityille se on merkinnyt jo alkuseurakunnan ajoista almuja ja kymmenyksiä, köyhäinhoitoa ja diakoniaa. Eetos vaikuttaa niin islamissa, juutalaisuudessa, buddhalaisuudessa kuin muissakin uskonnoissa. Juutalaisuudessa ovat kymmenykset. Islamin yksi viidestä pilarista on zakat, eräänlainen puhdistuminen ja uskonnollinen vero. Suomalaisessa luterilaisuudessa on ollut yhteisen vastuun traditio, leskienapu ja jyvämakasiinit.

Nyt elämme kuitenkin hyvinvointivaltiossa. Ongelmat ovat rakenteellisia. Tarvitsemmeko almuja vai pitäisikö meidän keskittyä yhteiskunnalliseen vaikuttamiseen?

Miten suhtautua tarpeiden runsauteen?

Suomessa on yli 200 erilaista kansainvälistä kehitysapua tarjoavaa järjestöä. Kotimaista apua tarjoaa lisäksi sadat muut. Miten me priorisoimme tarpeet vai onko priorisointiin ollenkaan tarvetta? Teemoja ovat, lukemattomien muiden lisäksi koulutus, tasa-arvo, kestävä työ, yksinäisyys, köyhyys, terveys (syövät, tutkimus, malaria...), vesi ja sanitaatio, ilmastonmuutos, uusiutuva energia, syrjäisten kylien infrastruktuuri, lapset, vanhukset, naiset, innovaatiot, rauha, demokratia, ihmisoikeudet, vammaisten asia, ruokaturva, maanviljely, alkoholistit ja huumeidenkäyttäjät, pakolaiset, siirtolaiset, maahanmuuttajat, asunnottomat, jälleenrakennus, katastrofiapu...

Inspiraation vain suunnitelma?

Meitä ihmisiä on moneen lähtöön. Yksi vaalii intuitiota ja inspiraatiota. Toinen painottaa rationaalista harkintaa ja suunnittelua. Onko tärkeää saada nyt-ja-heti vaikuttavaa apua vai panostamme pitkäjänteiseen työhön, joka kantaa hedelmään ehkä muutaman vuoden päästä tai sukupolven päästä? Osaammeko luopua avustuskohteesta ja -toiminnasta sitten kun tavoitteet ovat täyttyneet? Teemmekö sellaista työtä, joka loppuu siihen paikkaan, kun avustuseurot lakkaavat virtaamasta vai sellaista, joka luo kestäviä muutoksia ja jatkuu sen jälkeenkin, kun me lopetimme.

Kuka on lähimmäinen, jota meidän tulisi rakastaa?

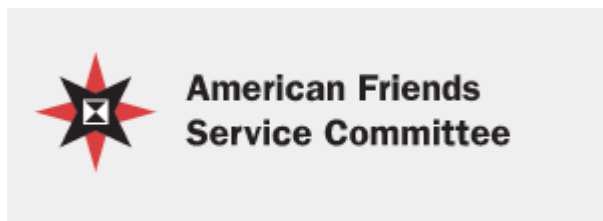
Eräs oppinut kertoi Jeesukselle noudattavansa rakkauden kaksoiskäskyä mutta kysyi ”kuka sitten on minun lähimmäiseni?”. Jeesus kertoi vastaukseksi vertauksen miehestä, joka ryöstettiin ja piestiin henkijieveriin matkallaan Jerusalemissa Jerikoon. Hänet ohitti kaksi kiireistä uskonnollista virkamiestä kerrallansa, joiden töiden hoitamista olisi kovasti häirinnyt, jos he olisivat pysähtyneet auttamaan tuota miestä. Niin se jäikin sitten tekemättä. Lopuksi tuli mies, joka edusti keskustelua käyville kahdelle juutalaisille sekauskonnollista mamuporukkaa. Hän valeli ryöstetyn miehen haavoihin öljyä ja viiniä, sitoi haavat, nosti juhtansa selkään, vei majataloon, maksoi ennakkoon pari yötä ja yöspidon ja lupasi tulla maksamaan loput jos ennako ei riitä.

Sitten Jeesus kysyi ”Kuka näistä kolmesta sinun mielestäsi oli ryöstetyn miehen lähimmäinen?” Hän sai vastaukseksi ”Se, joka osoitti hänelle laupeutta”. Johon Jeesus vastasi: ”Mene ja tee sinä samoin.”.

Lähimmäisyys syntyi kanssakäymisen kautta. Samarialaisesta miehestä tuli ryöstetyn miehen lähimmäinen. Samoin ryöstetystä miehestä tuli samarialaisen lähimmäinen. Hän nyt sattui olemaan tuota hädänalaista lähinnä. Lähimmäisyys kertoo paikasta. Se on siis varsin konkreettinen termi. Lähimmäinen on se, kuka on minua lähinnä.

Internetin ja lentoyhteyksiä ajalla: ovatko kaikki ihmiset lähimmäisiä vai onko meillä sittenkin niitä, jotka ovat konkreettisesti lähimmäisiä? Onko maailma kylässä? Onko kaukainen muuttunut lähimmäiseksi. Onko lähellä yllin kyllin lähimmäisiä vai onko mentävä sinne, missä hätä on suurin?

Kveekarit ja avustustoiminta

Kveekareilla on organisoitua avustustoimintaa, mm. American Friends Service Committee tai Kväkarhjälpens. Mitä voimme heiltä oppia?

Tuleeko meidän järjestönä tehdä linjauksia avustustoiminnan suhteen vai jatkammeko intuition perusteella? Me vastaanotamme aika ajoittain erilaisia avunpyyntöjä Ystävilta ja sähköpostin välityksellä maailman ääristä. Emme ole yhteisönä irti psykologian lainalaisuuksista. Haluamme sympatiserata toinen toistemme ideoita ja samalla: maailmalta tuntemattomilta tulevat pyynnöt on helpompi ohittaa. Tarvitsemme kriteereitä sille avustustoiminnalle, jota teemme nimenomaan yhdistyksemme nimissä? Olisiko perusteltua valita harkinnan perusteella 2-3 aihepiiriä, teemaa, joita tuemme. Muita emme sitten tukisi kuin erikoistapauksissa. Tuleeko teemojen liittyä läheisesti siihen mitä kveekarit pitävät tärkeinä: totuus, rauha, yhteisö... Vai onko meidän reagoitava herkästi ja nopeasti erilaisiin tarpeisiin?

Jäseniltä tulee aika ajoin ehdotuksia yhdistykselle avustuskohteista. Onko sillä merkitystä, että avustamme nimenomaan yhteisönä sen sijaan että tekisimme sen yksilöinä suoraan loppukohteeseen? Yksi tapa yhdistää nämä kaksi on, että yhdistyksemme avaa kanavan auttaa, keräämällä nimettyihin tarkoituksiin lahjoituksia yhdistyksen tilille, jotka sitten lahjoitetaan edelleen avustuskohteeseen nimenomaan Suomen kveekareiden avustuksena. Mekanismiin voi liittää sen, että esimerkiksi jokaista x euroa vastaan yhdistys lisää avustussummaan y euroa yhdistyksen hallituksen päätöksen mukaisesti. Ehdotus vaatii hiomista rahankeräyslupaehtojen kriteerien täyttämiseksi, mutta periaate on täysin mahdollinen. Keskustelemme myös tästä kevään kokouksessamme.

Tarvitsemme linjauksia?

Is it We or the State and the Municipality?

What role should our association play in providing financial support for a good cause? Could we not simply delegate responsibility for assistance for the needy to the state, municipalities, and specialized organizations? We, as Quakers, both as individuals and as a community, would then through our citizenship influence the priority setting for acts of solidarity, at home and abroad. We as individuals have our favourite causes, should we be active in encouraging our community to participate in supporting the same causes? Almost all religious activities involve an ethos of giving. For Christians, it has meant alms and tithing, caring for the poor, and Diakonia since the early days of the church. This ethos is prominent also in Islam, Judaism, Buddhism as well as other religions. In Judaism, there are tithes. One of the five pillars of Islam is zakat, a kind of purification cum a religious tax. Finnish Lutheranism has had a tradition of shared responsibility, to support widows and maintain grain warehouses.

Now however, we live in a welfare state. The subsistence problems are structural. Do we need alms or should we focus on social influencing?

How to deal with the abundance of needs?

More than 200 different organizations provide international development assistance in Finland. Hundreds of others provide aid in Finland. How do we prioritize needs or is it necessary to have any kind of prioritization at all? Themes include education, equality, sustainable work, loneliness, poverty, health (cancer, research, malaria...), water and sanitation, climate change, renewable energy, remote village infrastructure, children, the elderly, women, innovation, peace, democracy, human rights, disability, food security, agriculture, alcoholics and drug users, refugees, migrants, the homeless, reconstruction, disaster relief...

Inspiration just a plan?

People have different starting points in their thoughts about giving. One cherishes intuition and inspiration. The second emphasizes rational consideration and planning. Is it essential to provide effective help here-and-now, or are we investing in long-term work that will bear fruit in maybe a few years or a generation? Are we able to withdraw once the objectives of our work have been achieved? Are we developing something that ceases at the same time as aid euros stop flowing or one that creates lasting change and continues even after we quit?

Who is the neighbour we should love?

One scholar told Jesus to follow the double commandment of love but asked "who then is my neighbour?". In response, Jesus told the parable about a man, who was robbed and beaten to death on his way from Jerusalem to Jericho. He was overtaken by two busy religious officials one after another, whose work would have been severely disrupted, if they had stopped to help that man. So, they passed by. Finally came a man representing an ethnic group with a questionable religion for the two Jews who were in conversation. He poured oil and wine on the man's wounds, bound the wounds, lifted his head, took him to an inn, paid in advance for a couple of nights and upkeep, and promised to come to pay the rest if the advance was not enough.

Then Jesus asked, "Which of these three do you think was the neighbour of the robber?" He received the response, "He who showed mercy to him". To which Jesus answered, "Go and do the same."

Intimacy was born through interaction. The Samaritan man became the neighbour of the robbed man. Likewise, the robber became the neighbour of the Samaritan. He now just

happened to be the one nearest. Being a neighbour means proximity to each other, it defines a place. So, it is a very concrete term. The closest is the one who is neighbour to me. Internet and modern air travel make us ask: are all people our neighbours, or do we still have those who are concretely closest? Is the world in the village? Has the distant become the most intimate. Are there enough neighbours nearby or do you have to go where there is an emergency, and the need is the greatest?

Quakers and relief work

Quakers have organized relief activities, e.g. American Friends Service Committee or Kväkarhjälp. What can we learn from them?

Should we as an organization, make guidelines for our relief activities, or do we continue based on intuition? From time to time, we receive various requests for help from Friends and via email from around the world. As a community, we are not detached from the laws of psychology. We want to sympathize with each other's ideas and at the same time: requests from strangers are more comfortable to ignore. Do we need criteria for the aid we provide specifically on behalf of our association? Would it be reasonable to choose 2-3 topics, themes, that we support based on our best judgment? We would then be extremely selective in our support to other causes. Should the themes be closely related to what the Quakers consider as testimonies: truth, peace, community... Or do we have to react sensitively and quickly to different needs?

From time to time, our members come up with proposals to the association about the areas of assistance. Does it matter that we are explicitly assisting as a community rather than doing it as individuals directly to the final destination? One way to combine the two is for our association to open a channel to help by collecting donations for designated purposes to the association's bank account, which are then further donated to recipients as specific grants by Finnish Quakers. The mechanism can be enhanced to include assistance also from the association, for example, for every x euros donated by a member, the association adds y euros to the grant, which amount should be set by the decision of the association's board. The proposal requires refinement to meet the criteria for a fundraising permit, but the principle is entirely possible. We will also discuss this at our spring meeting.

Sakari Oksanen

Elää Valtakunnassa samalla kun elää maailmassa

Minun ja Jumalan välissä ei ole mitään väliä.

Julian Norwichiläinen

Aina silloin tällöin, niin kuin aurinko näyttäytyy pilvien lomasta, tämän valtakunnan olemus tekee itsensä tunnetuksi todellisuutena, joka on yhtä aikaa tämänhetkinen ja ikuinen. Tämän kaltaisen todellisuuden eläväksi tekemisessä tarvitaan kertomuksia... jos nämä ohuet valjuvat ovat totta sinun omassa elämässäsi, niin jaa tarinasi myös muiden kanssa; sillä vain silloin kuin kaikki tarinamme ovat kerrotut ja vastaanotetut, Valtakunnan dynaaminen luonne paljastuu. Silloin valo säteilee yhteisesti meidän lävitsemme.

Ote Anne Hillmanin kirjasta 'Awakening the Energies of Love: discovering fire for the second time' (Rakkauden voimien herättäminen: tulen löytäminen uudestaan) : translation Lari Junkkari

Living in the Kingdom While Living in the World

Between me and God there is no between
Julian of Norwich

Once in a while, like sunlight breaking through an overcast sky, the nature of this Kingdom makes itself known as a present/*eternal* reality. To bring that kind of reality to life, only stories will do....if these slender shafts of light reflect similar moments in your own life...share your stories with others too; for it's only when *all* of our stories are told and embraced that the dynamic nature of the Kingdom is revealed. Then the radiance shines through us, *together*.

From: Awakening the Energies of Love: discovering fire for the second time. By Anne Hillman

Mitä meille kuuluu? Pandemian vaikutus elämässäni!

Ilkossa kävimme hyvän keskustelun aiheesta Pandemian vaikutus elämässämme. Keskustelun päättyessä oli tunne, että tätä pitää jatkaa ja ehdotin joulun uutislehtemme kirjoitusta keskustelusta. Tällöin joku sanoi, että mehän voimme jokainen kertoa itse, miten pandemia on vaikuttanut elämässämme. Sain tehtäväksi koota kirjoitukset. Pirkon ja Paavon tekstit käänsi englanniksi Daniella Tavi, Paavon kummityttö

Näin mietin itse:

Pandemia on suuri sana paljon suurempi kuin corona. Se tuntuu täällä ja se tuntuu Venäjän tundralla, Nepalissa, Australiassa ja Meksikossa – koko maapallolla. Harva asia tulee ihmisiä lähelle kaikkialla.

Kukaan ei voi sanoa: tämä ei koske minua. Se koskee talouden mahtimiehiä ja maitten johtajia, ja yhtä lailla romaneja Helsingin kaduilla, lapsia Kreikan pakolaisleireillä, sotilaita Jemenin aavikoilla, vankeja Kongon vankiloissa.

Lehtien uutisissa puhutaan Martti Ahtisaaren coronatartunnasta ja Trumpin ja heidän parantumisestakin. Mutta miten tauti etenee ja vaikuttaa yhteiskunnan laitamilla siitä on hyvin vähän tietoa.

Miten pandemia tai corona on vaikuttanut elämässäni. Tärkeintä on ollut suostua elämään ilman suunnitelmia päivä kerrallaan coronan ja yhteiskunnan rajoitusten mukaan. Asioitten päättämisessä on täytynyt tarkemmin ottaa huomioon toiset ihmiset ja miettiä tärkeysjärjestys. Tämä on saattanut rajoittaa ja avartaa niin, että on avautunut uusia ovia esimerkiksi luontoon ja toisiin ihmisiin lähelle ja kauas. Olen myös yrittänyt pitää auki vanhoja ovia, mikä ei ole ollut helppoa. Karkuun ei kannata pyrkiä eikä pääse.

Paavo Lounela

How are you? The pandemic's effect on my life!

When we were in Ilkko we had a good discussion about how the pandemic has affected our lives. Afterwards, there was a general feeling that we should continue the discussion; so, I suggested that this take place in our Christmas newsletter. It was suggested that we could all share how the pandemic has affected our lives. I took on the work of collecting all the written pieces to share.

My own thoughts:

“Pandemic” is a much more powerful word than “corona.” Its effects are felt here as well as in the Russian tundra, Nepal, Australia and Mexico – all over the world. There are few things that are so close to everyone everywhere globally.

No one can say, “This doesn’t affect me.” It affects powerful financial workers and country leaders, and similarly affects the Romanis on the streets of Helsinki, the children in refugee camps in Greece, the soldiers in the deserts of Yemen, and the prisoners in Congo jails.

The news covers Martti Ahtisaari and his infection with corona, and Trump and his recovery. But there is less information on how the virus affects those on the outskirts of our society.

How has the pandemic or corona affected my life? The most significant change has been to accept life without a plan and to take things day by day in accordance with the restrictions. When making decisions or plans, I've had to more consciously consider other people and think about my priorities. This has both restricted and broadened my life, such that new doors have opened both to nature and to people near and far. I have also tried to keep old doors open, which has not always been easy.

Running away is not worth trying and is impossible.

Paavo Lounela

Elämä coronan varjossa

Aluksi kun corona tuli, niin kaikki loppui niin yhtäkkiä kuin veitsellä leikaten.

Ensin oli tunne että nyt tuli huilaustauko. Ei tarvitse ajatella muita eikä tehdä mitään ylimääräisiä siivouksia tai muuta. Ensin sisarenpoika kävi muutamia kertoja kaupassa. Sitten päätin että alan itse käydä.

Sitten tuli kevät ja kesä. Tuli pihatöitä, lehtien haravoimista ja kukkien hoitamista ja kevät oli kaunis. En yhtään tuntenut itseäni yksinäiseksi. Naapureiden kanssa juteltiin. Erityisenä ilona oli kolme vuotias pikku tyttö, joka tuli usein käymään ja puheli vilkkaasti. Kesäkin oli kaunis. Myöhemmin kesällä tilanne helpottui. Kävin Vuokatissa ja Salmela taidetapahtumassa Mäntyharjussa ystävän autolla. Se oli virkistävää, kun pääsi ulos omasta pihapiiristä.

Syksyllä istuin paljon terassilla. Mietin mitä elämä oli ollut. Paljon oli ollut plussan puolella. Muistelin, miten meillä asunut mummo hoiti minua kahdeksan kuukautisesta. Oikein tunsin sen lämmön. Me nukuttiinkin mummon kanssa samassa huoneessa. - Tuttavat sanoivat, että minusta olisi pitänyt tulla poika. Tunsin syyllisyyttä siitä. Vanhemmat eivät yhtään syyllistäneet.

Syksyllä pääsin mukaan mukaan näkövammaisten talon liriksen toimintaan. Saatoin olla vertaistuki- toiminnassa, käydä uimassa ja kielipiirissä. Kuuntelin äänikirjoja ja se on tuntunut hyvältä.

Ja nyt juuri tänään kaikki loppui. Tuli uudet coronarajoitukset.

Kaikesta myönteisestä huolimatta on ollut sellaisiakin hetkiä, että on tuntunut kuin olisin vankina. En ole kertaakaan käynyt bussilla kaupungilla. Onneksi on matkapalvelu, jolla pääsen hiukan liikkumaan.

Aluksi keväällä tuli ahdistus kuolemastakin. En pelkää kuolemaa, mutta tuli tunne etten haluaisi haluaisi coronaan kuolla. Nyt ei enää kuolemakaan ahdistaa.

Olen tyytyväinen kveekariyhteyteen. Kahdesti Helsingin kveekarit ovat käyneet täällä ja terassilla on pidetty hiljaista hetkeä.

Jane on johdattanut minut zoom-kokouksen Edinburghiin. Ne seitsemän viikkoa, olivat hengellistä kohotusta. Siinä on ollut hiljentymistä ja keskittymistä, rukoilemista luonnon ja ihmiskunnan puolesta. Enkelit ovat olleet mukana. Se on tuonut hengellistä nousua ja hyvää mieltä.

Nyt odotan kevättä ja uutta kesää.

Pirkko Lehto

Life in the shadow of coronavirus

At first when corona arrived, everything stopped suddenly. There initially was a feeling that this was just a break. We didn't have to think about much or do any extra cleaning or tasks. In the beginning my nephew went to the store a few times. Then I decided to go myself.

Then it became spring and summer. There was gardening to do, leaves to rake and flowers to tend to and the spring was beautiful. I didn't find myself feeling lonely at all. I chatted with neighbors. A small three-year old girl stopped by often and talked enthusiastically – that was particularly joyful. The summer was beautiful too. Later in the summer the corona situation was getting better. We went to Vuokatti and also to the Salmela art event in Mäntyharju using a friend's car. It was refreshing to get out of my own neighborhood.

In the fall, I spent a lot of time sitting on my terrace. I started to think a lot about my life. A lot of it has been positive. I remembered how my grandmother, who lived with us, took care of me starting at the age of 8 months. I could still feel her warmth. I lived in the same room as my grandmother. People would tell me that I should have been a boy. I felt guilty about this, but my parents never tried to make me feel guilty.

In the fall I was able to join the activities at Iiris (a place for the visually impaired.) I was able to attend support groups, go swimming, and join language classes. I listened to audiobooks which also was nice.

Today all of that ended. New restrictions for the coronavirus have come into force.

Despite the positives, there have also been moments where I've felt like a prisoner. I have not taken the bus into the city even once. Thankfully there has been a travel service, so I've been able to travel around a bit.

In the beginning of the spring, I felt anxious about death. I am not scared of death, but I had a strong feeling that I didn't want to die of corona. Now I am not even anxious about death.

I am happy with the Quaker group. The Helsinki Quakers have come here twice and held a silent moment on the terrace.

Jane helped me find Zoom meetings in Edinburgh. Those seven weeks were spiritually uplifting. This includes silencing and focusing, praying for nature and humanity. The angels have been with us. It lifted my spirits and helped me have a good state of mind.

Now I am looking forward to next spring and summer.

Pirkko Lehto

Ajatuksiani pandemiasta

Ilkossa käytin puheenvuoron omista Covid19-tunnelmistani. Sanoin, että päällimmäiseksi on noussut huoli koko elokehästä. Yksilöiden, perheiden ja kansakuntien kohdalla tietystikin sairastumiset koronaan ja siitä johtuvat kuolemat ovat pelättyjä ja traagisia tosiasioita. Siksi on tehtävä kaikki mahdollinen pandemian rajoittamiseksi. Itse kuitenkin mietin, mitä tämä virus ja muut vastaavat kertovat ihmisten, eläinten ja luonnon keskinäisistä suhteista. Ilmastokriisi, ympäristön likaantuminen ja ihmisen vaikutus eläin- ja kasvimaailmaan saattavat aiheuttaa tulevaisuudessa vielä isompia huolia kuin tämä koronatilanne nyt. Kun tämä pandemia ilmeisesti laantuu rokotusten ansiosta, on aloitettava voimakas ja laadukas keskustelu yhteisen elokehämme tulevaisuudesta. Ja keskustelusta on seurattava konkreettisia toimenpiteitä.

Ilkon jälkeen olen miettinyt varsin paljon myös sitä, että nyt kun pandemia on vielä päällämme voisimme kaikki harjoittaa itseämme arvostavaan, kuuntelemaan ja yhteisymmärrystä hakevaan mielipiteiden vaihtoon. Koronakeskustelulle näyttää olevan tyypillistä hyvin tunnepitoisten ilmaisujen harkitsematon heittäminen. Siispä kysyn: kuulemmeko me toinen toistamme?

My thoughts around the pandemic

In Ilkko I told something about my own Covid-19 thinking. For me the most important issue is the future of the whole biosphere. Of course the spread of this virus and possible deaths caused by that are feared and tragic facts for individuals, families and societies. That's why we need restrictions. Above this are still questions about the future: what this pandemia and following ones will tell about mutual relations between humans, animals and nature. The climate crisis, destructions in environment and greedy intrusions into animal and vegetary realms may cause even worse worries than this corona pandemia. When vaccinations apparently take away the present illness we need to start a new, strong and high quality pondering on the future of the mutual and shared biosphere.

After Ilkko I have thought also the challenge of inner growing in our communications. The Corona-situation seems to feed very, very strong emotions and harsh expressions. We could improve our ways of talking with more respectful, listening and mutual understanding-oriented attitudes.

In Light and Love!

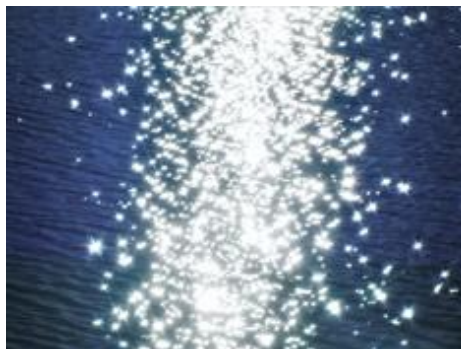
Lari

Jane's response:

- *an increase in our household by one adult son
- *an increased understanding that work in our society is co-dependent and interlinked and *all* jobs are important, not just, or even, the best paid
- *the significance of the pandemic being world-wide: we are in it together
- *the joy of participating in weekly MfW with Finnish Friends.
- *participating in an on-line weekend retreat for women in September- a nurturing and opening experience
- *Joining a weekly on-line *Gathering for Prayers for Humankind and Nature* has sustained me immeasurably and increased my understanding of the power of prayer and what prayer can do in the world. I have learned that our prayers connect with those of others across the world who are praying at the same time, and that prayers never die, they ripple outwards continuously. This gives me hope as well as certainty. These openings to prayer have shown me a way to build resilience towards the, often negative, influence of the Outer, by which I mean the mostly negative daily news from and of the world. The world is much more than this. There are many stories of kindness and caring, creativity and courage which need to be heard and which can resonate within our hearts.

We can perhaps never know the end of the story, but we can be part of the flow.

Valo kantaa, erään laulun tarina

Minulle kveekarina Valo on paras kuvaamaan sitä voimaa ja mahtavuutta, jonka koen korkeammassa voimassa. Seuraavassa kerron tarinan Valo kantaa-lauluni synnystä. Laulua ei varmastikaan olisi koskaan tuollaisenaan tullut jos en olisi kveekari. Koen vahvasti olleeni tässäkin Valon kantama!

Olin laulanut Tuomaskuorossa vajaan pari vuotta ja olin päässyt ihanasti hengellisen musiikin ja laulamisen maailmaan sisälle. Kuoronjohtajamme Elina korosti aina sitä, että laulujen sisällön tulkitseminen sanarytmin mukaisesti on tärkeä elementti kuorolaulussa, varsinkin kun me messussa olemme esilaulukuoro kirkkokansalle.

Puolisoni lauloi toisessa kuorossa, joka oli avustamassa lähikirkkomme messussa adventin aikaan. Heidän kuoronjohtajansa ei ollut muistanut, että paaston aikana ei lauleta hallelujaa-osiota. Juuri ennen tietyn kappaleen aloittamista hän hiipi kuoron editse ja supisi ohi mennessään "Älkää laulako hallelujaa, laulakaa Jeesus tulee, laulakaa Jeesus tulee". Tiinan kertomana tuo jännä tilanne oli niin hauska, että se jäi pyörimään mieleeni. Seuraavana tiistaina, Itsenäisyyspäivän iltana, ollessani saunassa itsekseni, alkoi päässäni soida itsepintaisesti melodia, johon noiden "Jeesus tulee" sanojen rytmi tuli mukaan. Melodia tuli uudestaan ja uudestaan mieleeni ja hyräilin sitä ääneen saunassa. Kun tulin pois, lauloin melodian talteen puhelimeen äänitiedostoksi.

Seuraavina päivinä tapailin pianolla melodiaa ja se muuttui hiukan, ja "Jeesus tulee" tilalle tulivat lopulta sanat "Valo kantaa". Vähitellen alkoivat säkeistöjen sanat löytää paikkansa valmiissa sävelessä. Ymmärsin laulun sanojen ja koko teeman nousevan suoraan siitä, miten kveekarina uskon ja ajattelen!

Seuraavana sunnuntaina, ennen kuin olin kunnolla hereillä, alkoi päässäni soida "On maailmamme valoa täynnä, vaan usein emme sitä nää...". Minun oli noustava ylös vuoteesta

ja kirjoitettava koko säkeistö muistiin. Siitä tuli melkein sellaisenaan kappaleen toinen säkeistö.

Tuomaskuoron pikkujoulut olivat seuraavalla viikolla ja minulle tuli pakottava tarve rohkaista mieleni, ja kysyin saanko laulaa laulun jonka olin tehnyt. Niin lauloin elämäni ensimmäisen itse tekemäni laulun kaikkien edessä. Kun lopetin, pomppasi Tuomas-orkesterin johtaja Timo pystyyn, meni flyygelin ääreen ja innoissaan sanoi ”Tähän tehdäänkin tällainen calypso-tyyppinen alkusoitto” ja soitti sitä pätkän. Olin aivan puulla päähän lyöty kun tajusin kuinka hyvänä Timo kappalettani piti.

Koko ajan minulla oli ollut tunne, että olin tavallaan saanut kappaleen lahjaksi, vaikka sen olinkin tehnyt itse. Olin kokoamassa elämäni ensimmäistä Tuomasmessua seuraavan vuoden tammikuussa, ja Timo sovitti orkesterille ja kuorolle Valo kantaa-kappaleeni. Niin sain kuulla elämäni ensimmäisen sanoittamani ja säveltämäni kappaleen rakkaan Tuomaskuoron-ja orkesterin esittämänä!

Kävi vielä niin hauska, että tuo kokoamani Tampereen Tuomasmessu televisioitiin ja se on edelleen katsottavissa YouTubessa.

Sittemmin olen saanut lisää lauluja, joista on ollut iloa itselleni ja toisillekin, mutta Valo kantaa oli ensimmäinen ja ainoa joka sai noin selkeän ja vahvan johdatuksen toisten kuultaville.

Laulun sanat ovat itselleni kuin eräänlainen rukous. Siinä tiivistyvät ne asiat jotka ovat minulle kveekarina tärkeitä. Uskon että me voimme yhdessä, erilaisina ihmisinä löytää sen Valon joka johdattaa meitä kohti Jumalaa. Kenellekään ei ole annettu oikeutta syrjiä toisia, ja heittää ketään pimeyteen, koska Jumalan Valo on tarkoitettu meille kaikille. Vaikka olemme tässä monimutkaisessa maailmassa jakaantuneet moniin erilaisiin ryhmiin, on meille luotu yhteinen polku Kristuksen valaisemana.

Kun olin lähdössä Britannian kveekarien vuosikokoustapaamiseen muutama vuosi sitten, tapahtui jonkin sorttinen ihme. Sain tuohon lauluuni englanninkieliset sanat! BYM:iin tulijoille oli esitetty pyyntö tuoda mukanaan jokin pieni tuliainen, vaikkapa runo tai muu kirjoitus. Kun tuota pohdiskelin, tajusin haluavani jakaa lauluni englanninkielisten ystäväni kanssa. Istuin itsekseni illan hämärässä ja sanat alkoivat virrata päässäni. Kirjoitin ne ylös, ja seuraavana päivänä annoin ne kielenkääntäjäpuolisolleni tarkistettavaksi. Hän löysi vain pari kohtaa jotka piti muuttaa. Pidän tapahtunutta suurena ihmeenä, koska englanninkielen kirjoittaminen on

minulle hankalaa. Sain sanat jotka riittävästi seuraavat Valo kantaa laulun ideaa ja sopivat säveleen!

Sain esittää lauluni BYM:issä sekä suomeksi että englanniksi, ja siitä oli monella tavalla iloa muullakin tavalla. Sen kautta rakentui silta moneen Ystävään, ja musiikki oli koko viikon ajan itselleni yksi tärkeä väylä, jolla sain antaa oman panokseni vuosikokoustapaamiseen.

1. On maailmassa meitä niin paljon
Ja moni meitä erottaa
Vaan yhdessä me voimme sen löytää taas
Valon joka meitä johdattaa
Jos paljon onkin murhetta meillä
Ja valon lähde häviää
Niin yhdessä voimme sen löytää taas
Tien joka meitä yhdistää

Valo kantaa, valo kantaa
Näin Kristus meidät yhteen tuo
Valo kantaa, valo kantaa
Ja johtaa meidät Isän luo

2. On maailmamme Valoa täynnä
Vaan usein emme sitä nää
Kun pelossa me suljemme silmämme
Silloin lähimmäisyys häviää
On Jumalamme käsky niin vahva
Meidän täällä tulee rakastaa
Myös ymmärrystä toisiimme kasvattaa
Vaikka erilaisuus pelottaa

Valo kantaa...

3. Kun Valo meille tien tahtoo näyttää
Se kutsuu meitä yhteyteen
Ei ketään täällä yksinään jättää saa
Eikä yksin heittää pimeyteen
On erilaiset polkumme täällä
On erilaiset askeleet
Vaan yhdessä me voimme sen löytää taas
Tien joka johtaa yhteyteen

Valo kantaa...

The story of a song

For me as a Quaker, Light is the best way to describe the power and greatness I experience in a higher power. In the following, I will tell the story of the birth of my song "Valo kantaa".

Certainly the song would never have come that way if I hadn't been a Quaker. I feel strongly that I have been carried by the Light here too!

I had been singing in the Tuomas Choir for less than a couple of years and I had wonderfully entered the world of spiritual music and singing. Our choir director Elina always emphasized that interpreting the content of songs according to the rhythm of words is an important element in choral singing, especially when we at the fair are a pre-singing choir for the church people.

My spouse sang in another choir that was assisting at a nearby church Mass during Advent. Their choir director had not remembered that the hallelujah section would not be sung during the fast. Just before the start of a particular song, she crept in front of the choir and narrowed as she passed, "Don't sing hallelujah, sing Jesus is coming, sing Jesus is coming."

According to Tiina, that tense situation was so funny that it stuck in my mind. The following Tuesday, on the evening of Independence Day, while in the sauna for myself, a melody steadily began to play in my head, into which the rhythm of those words "Jesus comes." The melody came to my mind again and again and I hummed it out loud in the sauna. When I came out, I sang the melody to my phone as an audio file.

In the days that followed, I played the melody on the piano and it changed a bit, and Jesus Comes was eventually replaced by the words "Valo kantaa". Gradually, the words of the verses began to find their place in the finished melody. I understood the lyrics of the song and the whole theme rise straight from how I believe and think as a Quaker!

The next Sunday, before I was properly awake, my head began to ring, "Our world is full of light, but often we don't see it". I had to get out of bed and write down the whole verse. It almost became the second verse of the song.

The little Christmas party of Tuomas Choir was the following week and I had a compelling need to encourage my mind, and I asked if I could sing the song I had done. So I sang the first self-made song of my life in front of everyone. When I finished, Timo, the conductor of the Tuomas Orchestra, bounced up, went to the grand piano and excitedly said "I want to make a Calypso-type overture for this song of yours" and played it a clip. I was so surprised when I realized how good Timo thought my song was!

All the while, I had had the feeling that I had kind of received the song as a gift, even though I had done it myself. I was putting together the first Tuomasmessu of my life in January of the following year, and Timo arranged my song Valo kantaa for orchestra and choir. That's how I heard the first song of my life I said and composed, performed by my beloved Tuomas Choir and Orchestra!

And as a very nice bonus that Tampereen Tuomasmessu I compiled was televised and it can still be watched on YouTube.

Since then, I've got more songs, which has been a joy for me and others, but "Valo kantaa" song was the first and only one that got so good and quick way to get to be heard by others. The words to the song are for me a kind of a prayer. It sums up the things that are important to me as a Quaker. I believe that together, as different people, we can find the Light that leads us toward God. No one has been given the right to discriminate against others, and to cast anyone into darkness, because the Light of God is for all of us. Although in this complex world we are divided into many different groups, a common path has been created for us, illuminated by Christ.

When I was leaving for the British Quaker Yearly Meeting a few years ago, some sort of miracle happened. I got English words for that "Valo kantaa" song! Those who came to BYM were asked to bring a small gift, such as a poem or other writing. As I pondered that, I realized I wanted to share my songs with my English-speaking friends. I sat by myself in the twilight of the evening and words began to flow from my head. I wrote them down, and the next day I handed them over to my translator spouse for review. She only found a couple of points that needed to be changed. I considered what happened to be a great miracle because writing English is difficult for me. I got the words that sufficiently follow the idea of the song and fit the melody!

I was able to perform my song at BYM in both Finnish and English, and in many ways it was a joy in other ways as well. Through it, a bridge was built to many Friends, and throughout the week, music was one important channel for myself to get my own contribution to the annual meeting as a Finnish Friend.

Leena Lampela

The Light will lead us

1.The world is full of different people
And many are so troubled today
Together we'll be able to find again
The Light that still is showing the way
But sometimes we are so full of darkness
It feels like we will never see light
Together we must go on and find the way
Or each of us will lose the fight

*The Light will lead us, the Light will guide us
Christ is always showing the way
The Light will lead us, the Light will guide us
Together we can find God's way

2.God's universe is so full of brightness
But sometimes we are too blind to see
The fear is often stronger and we are lost
So unable to see friend in need
The guidance from our God is so clear now
He's asking us to love fellow man
And always try to love and to understand
And always give a helping hand

The Light will lead us...

3.And if you feel you're totally lost here
The Light is still there showing the way
Because nobody will ever find love alone
Together we must walk the way
If somebody is lonely and crying
You've got give them all that you can
And being close and helping a friend in need
That's the only way the Light will lead

*The Light will lead us...
Leena Lampela

TANSSIN ILOSANOMAA KVEEKARIHARTAUDESSA

Tanssi on aina ollut tavalla tai toisella minun juttuni: Jo päiväkotikäisenä improvisoin omia lauluja ja samanaikaisesti tansseja noihin lauluihin. Myöhemmin tieni veivät mm. itämaisen tanssin tunneille, ja aktiivisimpina tanssivuosinani esiinnyin puoli ammattilaisena sekä itämaisen tanssin ryhmissä että soolona. Sittemmin tanssitunnit, koreografiat ja esiintymiset ovat jääneet, mutta itämaisen tanssin liikekielestä on edelleen minulle paljon iloa, siinä kun saa monipuolisesti lantion ja keskivartalon liikkeelle, ilmaista monenlaisia tunteita ja tanssia

voi vaikka paikoillaan ottamatta yhtäkään askelta! Nykyään nautin eniten vapaasta tanssista, jossa ei tarvitse noudattaa mitään tiettyä tanssityyliä eikä esittää mitään, vaan vain nauttia musiikista kokonaisvaltaisesti ja antaa kehon liikkua kuten se tahtoo, yksin tai toisten kanssa. Myös monenlaiset liikettä, hengitystä ja ääntä hyödyntävät kehoterapiat olen kokenut todella tehokkaiksi.

Ecstatic dance-konseptissa, johon olen tutustunut mm. Natural High Healing -festivaalilla, tämä liikkeestä ja musiikista nauttiminen on erityisesti keskiössä ja vapaalle tanssille luodaan suorastaan pyhä tila, jossa tanssi voi hauskanpidon ja jopa ekstaattisten olojen lisäksi saada terapeuttisia ja henkisiä ulottuvuuksia: Tila avataan ja lopuksi suljetaan yleensä yhdessä piiriin kokoontumalla, eikä tanssitilassa puhuta tai räplätä kännyköitä vaan jätetään sanat toisaalle. Tanssiessa ei tarvitse välittää lainkaan, miltä se näyttää ulospäin, eikä miellyttää toisia. Jos tulee olo, että kaipaa kontaktia toisten tanssijoiden kanssa, voi sanattomasti esittää jollekin siihen kutsun, johon tämä saattaa lähteä mukaan tai olla lähtemättä, oman olonsa mukaan, ja yhteinen tanssi jatkuu, kunnes jompikumpi kiittää ja vetäytyy kontaktista.

Itse kveekarina uskon, että Jumala voi puhua meille hiljaisuudessa sanoiksi puettavin ajatuksin, mutta myös yhtä lailla värien, liikkeen, kuvien, tunteiden ja muun sanattoman kautta - kaikessa voi olla sama Henki läsnä. Tämän on tunnettu asia myös monissa mystisissä perinteissä, joiden rituaaleissa musiikilla, liikkeellä ja ekstaasilla on tärkeä paikkansa. Eikä hiljaisuus merkitse minulle ensisijaisesti ulkoisten äänien puutetta (sillä mielen hälinä voi olla hyvinkin äänekkästä vaikka ihmisen ulkopuolella olisi hiljaista) vaan esimerkiksi tanssiessa sitä, että antautuessaan musiikille ja liikkeelle hälisevä analyttinen mieleni väistyy ja antaa tilaa jollekin muulle.

Siksi vapaa tanssi sopiikin mielestäni erittäin hyvin kveekarikontekstiin, ja on myös terveellistä vaihtelua paikallaan ololle ja tasapainotusta mielen, sydämen ja kehon välille, mikä on kokonaisvaltaisen hyvinvointimme kannalta tärkeää. Kaiken kaikkiaan koen, että vapaan tanssin ”ilosanomana” kokemuksellinen levittäminen onkin tärkeä osa omaa todistustani kveekarina.

Aikaisemmin olen kokeillut muutaman kerran pienesti vapaan tanssin hetkiä erilaisissa kveekaritapahtumissa. Kesällä Euroopan nuorten kveekareiden virtuaalitapahtumassa järjestin myös Ecstatic Dance- etäsession, ja siitä kehittyi uusi idea: Mitä syntyisi, jos yhdistäisimme vapaan tanssin tilan hiljaiseen hartauteen?

Maailman kveekaripäivän kunniaksi 4.10.2020 päätin sitten ryhtyä kokeilussani tuumasta toimeen. Mukaan tuli etäyhteyksin ilahduttavan monta suomalaista Ystävää, ja myös muutama kansainvälinen osallistuja Britanniaasta ja Yhdysvalloista. Yhteensä meitä oli noin kymmenen. Siinä, missä tavallisia Ecstatic dance -sessioita edeltää usein lämmittely joogalla, chi- kungilla tai muulla vastaavalla, avasimme me yhteisen pyhän tilamme lyhyehköllä hiljaisella hartaudella. Sitten tanssimme noin tunnin yhteiseen soittolistaan, joka oli monen mielestä ihanan vaihtelevaa musiikin virtaa (kiitos Ecstatic Dance- DJ Manohille, joka oli listan koostanut ja jakanut nettiin). Musiikin päätyttyä kokoontuimme jälleen hiljaiseen hartauteen.

Ilahduin suuresti siitä, miten moni vanhempikin Ystävä uskaltautui kokeilulliseen tanssihartauteemme mukaan. Suomen kveekariyhteisössä monet seniorit ovat muutenkin yllättäneet ihanasti sillä, miten alun vaikeuksien jälkeen he ovat rohkeasti ottaneet uusia asioita kuten aktiivisten etäyhteyksien käytön omikseen!

Ehkäpä etäyhteyksillä oli tässä hyvät puolensa siinä, että jokainen sai tanssia turvallisesti oman kotinsa rauhassa, ja kuka ties näin uskaltautuu sellaisiakin mukaan, jotka ujostelisivat paikan päälle tanssilattialle toisten sekaan lähtemistä. Saatesanoiksi olin myös kertonut, ettei vapaassa tanssissa tarvitse osata tai pystyä mihinkään tiettyyn: Mitään erityisiä liikkeitä ei vaadita, vaan tanssia voi vaikka paikoillaan. Hengitys ja spontaani äänikin voivat olla osa tanssin liikettä. Tanssin ei tarvitse näyttää miltään erityiseltä, ja on lupa näyttää jopa rumalta, tai vaikka laittaa videopuhelun kamera kokonaan kiinni.

Tämä kokeilu onnistui siis ilahduttavasti, ja mukana olleet toivoivat vastaavaa lisää ja tällaisten tanssihartauksien mainostamista aktiivisemmin myös kansainväliselle kveekariyhteisölle, etenkin kun tanssin, kuten hiljaisuudenkin, ”kieli” ylittää niin hyvin verbaalisten kielten väliset muurit.

Henkilökohtaisesti olen iloinen siitäkin, että näin pystyn jakamaan jotain muualla oppimaani minulle tärkeää ja antoisaa kveekariyhteisölle, ja toisaalta kenties tutustuttamaan vapaan tanssin ystäviä kveekareiden hiljaiseen hartauteen. Omalta osaltani lupaan siis jatkaa tätä tanssin ja hiljaisen hartauden ilosanomien levittämistä jatkossakin!

Aino Vesanen

JOYOUS MESSAGE OF DANCE IN A QUAKER MEETING FOR WORSHIP

Dance has always been my thing in one way or another: Already in the kindergarten-age, I used to improvise my own songs and simultaneously dances to them. Later my path took me, among other dance styles, to oriental dance classes, and during my most active years I performed as a semi-professional both in oriental dance groups and as a solo performer. Later in life I left behind dance classes, choreographies and shows, but the oriental dance technique still give me a great deal of joy with its richness movements for hips and the middle part of the body, with which one can express a wide range of emotions and dance even at the same spot without taking a single step!

These days, what I enjoy most is free dance, where I don't have to follow any particular dance style or perform anything, but just enjoy the music in a holistic way and let my body move as it wants, alone or with others. I have also found effective many kinds of body therapies that utilize movement, breath and sound.

In the Ecstatic Dance -concept, which I've got to experience at the Natural High Healing - festival and some other occasions, this enjoyment of movement and music has special focus and a downright sacred space is created for free dance, where, in addition to fun and even ecstatic feelings, dance can gain therapeutic and spiritual dimensions: The space is usually opened and closed together by gathering in a circle, and in the dance space there's no talking or cellphones as we leave the words elsewhere. When dancing, you don't have to care at all how it looks like from the outside, nor to please others. If you feel like taking contact with other dancers, you can wordlessly invite someone, and s/he might or might not join you, depending on her/his feeling at that moment, and the common dance will continue until one or the other thanks and withdraws from the contact.

As a Quaker myself, I believe that God can speak to us in silence with verbally put thoughts, but also through colours, movement, images, emotions and in other nonverbal forms - the same Spirit can be present in everything. This is a well-known thing also in many mystical traditions, in which music, movement and ecstasy have an important place in their rituals. And for me silence does not mean primarily a lack of external sounds (as the hustle of the mind may be very loud, even if a person is outwardly quiet) but for example that, while dancing, as we surrender to the music and our body, our loud analytical mind recedes and gives space to something else.

Therefore, in my opinion, free dance fits very well into a Quaker context, and it also creates some healthy change for sitting still, as well as balancing between mind, heart and body, which is important for our holistic well-being. Overall, I feel that the experiential spreading of the joyful message of free dance is an important part of my own testimony as a Quaker.

In the past, I've tried a few times to facilitate small sessions of free dance at various Quaker events. In the summer, at a virtual event for Europe and Middle East Young Friends, I also organized an Ecstatic Dance online session, and a new idea developed from it: What would happen if we combined the space of Ecstatic dance with a Silent Meeting for Worship?

On the occasion of World Quaker Day October 4th 2020, I decided to take this idea into action. A number of Finnish Friends joined online, and also a few international participants from Britain and the United States. In total, we were about ten. Where the usual Ecstatic

dance sessions are often preceded by warm-up with yoga, chi- kung or something similar, we opened our shared sacred space with a short period of Silent Worship. Then we danced for about an hour to a common playlist that many found to be a wonderfully varied music flow (thanks to Ecstatic Dance- DJ Manoh who had made up the list and shared it online). At the end of the music, we gathered again for some Silent Worship.

I was especially delighted with how many older Friends ventured into our experimental dance Meeting for Worship. In general, in the Quaker community of Finland many seniors have recently surprised us by how, maybe after some challenges in the beginning, they have boldly adopted new things like active use of online connections.

Perhaps connecting remotely with each other had as advantages here that everyone was allowed to dance in the safe privacy of their own homes, and perhaps some who would shy away from the normal dancefloors, can venture in joining the dance in this way. I had also made clear in advance that one doesn't have to know or be able to do anything specific in this kind of free dance: No special moves are required, and one can dance even without moving. Breath and spontaneous sound can become part of the movement. Dance doesn't have to look like anything special, and one has the permission to look even ugly, or close the video call camera altogether.

So, this experiment was delightingly successful, and those involved wished to have more of this, and encouraged to more actively advertise such Dancing Meetings for Worship for the wider international Quaker community as well, especially since the “language” of dance, like the silence, so well surpasses the barriers between verbal languages.

Personally, I am glad that I can in this way share something that has been important and enriching to me with the Quaker community, and on the other hand perhaps introduce some Ecstatic Dance-lovers to the Silent Worship of Quakers. So, for my part, I promise to continue spreading these joyous messages of dance and Silent Worship!

Aino Vesanen

Inspired by tracks in the snow

The other day I took a favourite forest walk leading to a steeper section, at the top of which you can pause and look out over the valley, over tree-tops; on a clear day it is possible to see many kilometers into ‘beyond’. I do not usually go that way in winter, so I was totally amazed to see how many footsteps (human and animal) had passed that way before me and to realise that I am undoubtedly not alone in finding joy and renewal from that walk. Neither are we alone on our life journey, wherever it takes us. I believe we are upheld by the thoughts of those who take us into their hearts, not to mention the Source of Love manifest through the hands of those we live and move amongst.

Jane Rose

I have come to feel that my own life has been like a journey in mountain country, in and out of dark forests, along pleasant river valleys, often through deserts and occasionally up precipices with ropes and crampons-until momentarily I have reached a place where, the mists having cleared, I am able to glimpse the high tops and, looking back, see that all the time I have been travelling far more purposefully than I had realized- because vast numbers of other people have been coming up the same way.

Damaris Parker-Rhodes: The Way Out is the Way In (1985)

Hei Ystävät!

Olen ollut mukana Amnesty toiminnassa 25 vuotta. Ensin vetoomuksia kirjoittamalla kuolemaan tuomittujen, kidutettujen, syyttömästi tuomittujen puolesta naisiin kohdistunutta väkivaltaa, vähemmistöjen kokemaa sortoa jne vastaan. Nyt jo pitkään olen ollut mukana myös Lahden Amnesty-ryhmän toiminnassa. Vasta myöhemmin sain tietää, että Amnesty perustajat olivat kveekareita, mihin en kuitenkaan nyt löytänyt googlen avulla vahvistusta.

Vetoomuksia on helppo löytää Amnesty sivuilta [Amnesty.fi](https://www.amnesty.fi). YK:n ihmisoikeuspäivään saakka 10.12. saakka oli maailman laajuinen kampanja Kirjeitä vapaudelle. Kampanjan vetoomukset löytyvät edelleen Myanmarin, Saudi-Arabiaan, Chileen ja Turkkiin. Kannattaa käydä katsomassa. Lisäksi on myös mm. Ruotsissa asuvan lääkärin teloitushka Iranissa, minne on toimitettu 29.000 vetoomusta ja ehkä juuri siksi teloitusta on siirretty jo kaksi kertaa. Muitakin vetoomuksia on ja myös uusia tulee usein. Suosittelen osallistumista!

Vetoomuksen tekemisen jälkeen tarjotaan mahdollisuus osallistua Amnesty tukemiseen joko kerta tai kuukausilahjoituksena, mutta se ei ole pakko.

Minä olen paljon oppinut varsinkin näitä vetoomuksia tekemällä. Samalla se muistuttaa siitä, että muutos lähtee useimmiten uskomattoman pienestä.

Paavo (Lounela)

Kveekari Eric Baker oli keskeisessä roolissa järjestön alkutaipaleella.
[https://en.wikipedia.org/wiki/Eric_Baker_\(activist\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Eric_Baker_(activist))

SEURAN HALLITUS: Members of FYM executive committee

Aino Vesanen/ Kirjuri

puh.050-3712312 miria_2882 [ät] [yahoo.com](mailto:miria_2882@yahoo.com)

Sakari Oksanen/ Rahastonhoitaja

puh. 0407099688

sakario [ät] [hotmail.com](mailto:sakario@hotmail.com)

Toni Hämäläinen/ Jäsen tonikalevihamalainen [ät] [gmail.com](mailto:toni.hamalainen@gmail.com)

Leena Lampela/ Jäsen

puh. 0445188267 lampelanleena [ät] [gmail.com](mailto:leena.lampela@gmail.com)

TERVETULOA SEURAN HALLITUKSEEN, EIVOR!

Ystävien uskonnollisella seuralla on jo vuosia ollut käytäntönä uudistaa seuran hallitusta yksi ihminen kerrallaan: Kunkin hallituksen jäsenen ja muiden luottamushenkilöiden palvelusaika on tiedossa, jottei kukaan jäisi samaan tehtävään liian pitkäksi aikaa ja jotta tiedämme, kenen on milloinkin vuoro tehdä tilaa uudelle jäsenelle. Näin myös uusi hallituksen jäsen pääsee hyvin kärryille, kun hän liittyy vanhojen seuraan, ja toimintaamme tulee jatkuvuutta, kun koko hallitus ei vaihdu kerralla.

Syyskokouksemme valitsi uudeksi jäseneksi vuoden 2021 alusta seuran hallitukseen pitkän linjan Ystävän Eivor Aspholm-Lindqvistin. Tämän myötä hallituksessa on ainakin vuoden ajan viisi jäsentä (Aino Vesanen, Sakari Oksanen, Toni Hämäläinen, Leena Lampela ja Eivor), kunnes entinen kirjurimme ja nykyinen hallituksen jäsen Leena on erovuorossa vuoden lopussa. Hallitus kokoontuu etäyhteyksin keskimäärin noin kerran kuukaudessa.

WELCOME TO THE EXECUTIVE COMMITTEE, EIVOR!

The Religious Society of Friends in Finland has for years had the practice of renewing its executive committee one person at a time: The service time of each ex com member and other positions of trust is known in order to avoid anyone getting stuck for too long in the same role, and so that we know who's turn it will be next to give space for a new member. In this way it becomes easy for the new ex com member to adapt, by joining a group of more experienced committee members, and there is more continuity in the Society's activities when the whole ex com doesn't change at once.

Our Autumn Meeting chose Eivor Aspholm-Lindqvist, a Friend since very long time, as a new member for our ex com, starting from the beginning of 2021. With her there will be five of us in the ex com (Aino Vesanen, Sakari Oksanen, Leena Lampela and Eivor), until our previous Clerk and now a member of the committee, Leena, will in her turn leave the committee in the end of the year. The executive committee gathers online about once a month as an average.

TIEDOTUSKANAVAT/ CHANNELS OF COMMUNICATION

Nettisivut/ FYM net pages: <http://www.kveekarit.org/> (Huom. Nettisivuilla on myös paikka blogikirjoituksille, joita otamme mielellämme vastaan in the net pages there is also a place for writing blog entries. Please feel free to write here if you feel lead to do so)

Sähköposti: suomenkveekarit@gmail.com

Facebook: [Quakers Kveekarit Kväkare Finland Suomi](#)

Tampereen hartausryhmän Facebook: [Kveekarit Tampere - Quakers Tampere](#) Whatsapp-ryhmä yhteisöomme sisäiseen viestittelyyn, kuulumisiin jne: Päästäksesi mukaan ota yhteyttä johonkin seuran hallituksen jäsenistä.

FYM Quaker whatsapp group for exchanging messages and information. If you are not connected here and would like to be, please get in touch with a member of the executive committee.

Koko suomen sähköpostilista: <http://lists.quaker.eu.org/cgi-bin/mailman/listinfo/finlandkveekarit> An email list for all Friends in Finland

Helsingin hartausryhmän sähköpostilista/ An email list for Helsinki worship group: <http://lists.quaker.eu.org/cgi-bin/mailman/listinfo/helsinkikveekarit>

Helsingin ja Tampereen hartauskokoukset tauolla, Zoom-hartaus kaksi kertaa kuukaudessa.

Hei, Ystävät!

Koronan aiheuttamat poikkeusolot sen kuin jatkuvat, joten Helsingin ja Tampereen hartauskokoukset ovat toistaiseksi tauolla. Olemme seuramme hallituksessa päättäneet tarjota mahdollisuuden etähartauteen kaksi kertaa kuukaudessa. Zoom-hartaus pidetään joka kuun ensimmäinen ja kolmas sunnuntai tuttuun aikaan klo 13-14.

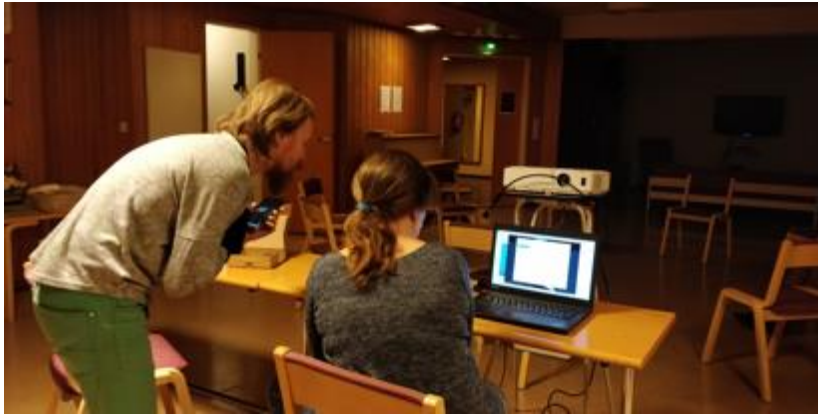
Linkki kokoukseen pysyy samana, eli:
<https://us04web.zoom.us/j/4430722720>
Jos Zoom kysyy salasanaa, se on:
Kveekar1

Muistutamme etähartauksista aina saman viikon aikana sähköpostilistallamme oikean linkin kera.

Ja muistattehan, Ystävät, että seuramme Zoom-tili on käytettävissä, jos joku haluaa järjestää hartauden jonain muuna ajankohtana, tai muuta omannäköistä ohjelmaa. Ota rohkeasti johonkin hallituksen jäseneseen yhteyttä, jos kiinnostaa! Tarvittaessa opastamme Zoomin käyttämiseen.

Olemme myös hankkineet konferenssikaiuttimen, eli kaiuttimen ja mikrofonin yhdistelmän, joka helpottaa etäosallistujien kanssa kommunikoinnista. Oiva työkalu tapahtuman järjestäjälle! Konferenssikaiutin on lainattavissa kirjuriltamme Ainolta.

Ystävydessä,
Toni Hämäläinen
hallituksen jäsen

Meeting for Worship twice a month via Zoom

Hello, Friends!

The uncertain situation due to the coronavirus remains so currently there are no Meetings held in Helsinki or Tampere.

We, the executive committee, have decided to offer the possibility to participate in Meeting for Worship twice a month. The Meeting will take place every first and third Sunday via Zoom at 1-2 pm.

The link to the meeting remains the same:

<https://us04web.zoom.us/j/4430722720>

If Zoom asks for a password, it is:

Kveekar1

We will give you a reminder and link to the Meeting in our mailing list.

We would also like to remind our Friends that our Zoom-account is available, if you want to arrange a Meeting for Worship that takes place at another time than mentioned above, or to arrange an event that is more to your liking. If interested, be sure to contact any member of the executive committee! If needed, we will offer some guidance about how to use Zoom.

We also have a conference speaker, a device with speaker and microphone, that helps to communicate with participants that are using Zoom, for example. A great tool for someone organizing an event! You can loan the conference speaker from our clerk Aino.

In Friendship,
Toni Hämäläinen
Member of the executive committee

A Quaker Statement on Migration This statement was developed by American Friends Service Committee, Britain Yearly Meeting, Friends Committee for National Legislation, Quaker Council for European Affairs, and Quaker United Nations Office. It draws on their Quaker foundations and work with migrants and on migration.

STATEMENT Rooted in our belief that there is that of the sacred in everyone, our spiritual leading to uphold the inherent value and agency of every human being, and our commitment to building a world without violence, we are heartbroken by migration policy that dehumanises some members of our human family on the basis of where they come from. We reject the notion that security for some can be achieved through means that use or result in violence and insecurity for others. We abhor the many forms of violence used in the management of migration and the effect current migration systems have in dividing our human family.

We are committed to working for a world where dignity and rights are upheld regardless of migration status and not on the basis of citizenship or perceived deservedness. Our faith calls us to work alone and with others for migration justice.

CONTEXT Migration is a fundamental facet of human behaviour. People migrate for many different reasons. The line between chosen and forced migration is frequently blurred by factors including insecurity, desperation, the search for dignity, and the climate crisis. People's reasons for migrating are often exacerbated by inequalities and by power structures that are built on or have profited from the control of people's movement.

We cannot consider why people move or what the response to human mobility should be without recognising the global power imbalances and injustices which entrench inequalities and which continue to be used in the management of migration.

Longstanding and pervasive structures of domination—including but not limited to colonialism, racism, sexism, and classism—have led to and continue to uphold the conditions we see today. While recognising that migration injustice is perpetuated across the world by a diverse range of actors, we highlight the disproportionate role that countries of the global north play and have played in fuelling the displacement of people.

When migration policies do not acknowledge and respond to these contexts and these inequalities, they perpetuate injustice. This understanding informs our vision of migration justice.

OUR VISION OF MIGRATION JUSTICE Migration justice acknowledges that migration is an inherent part of human behaviour and enables people to move in safety and dignity.

Migration justice is built on a shared understanding of our common humanity and spiritual connectedness, which transcend borders, recognising that migration enriches both individual lives and communities.

Migration justice promotes holistic and coherent policy frameworks. Migration justice means ensuring there are no divisions between migration and integration policies. It connects internal and external policies and mitigates their impact to ensure that migration is, and remains, an informed and positive choice.

Migration justice protects, respects, and upholds the human rights of all migrants. It requires us to ensure that migrants have equal access to all essential services, including health services, so that they can fully enjoy the rights to which they are entitled.

Migration justice is ensuring welcome, inclusion, dignity, shared security, sanctuary, love, and compassion, as needed, because we are all part of the same human family whether we migrate or not.

Migration justice sees each of us as unique and precious and recognises the individual journeys, gifts, and struggles of every migrant and enables their specific needs to be met, gifts to be nurtured, and dignity to be upheld.

Migration justice requires us to ask who profits from seeking to stop or direct the flow of human movement; it requires us to ask who benefits from the deliberate or reckless actions that prevent people from feeling safe and valued where they currently are.

Migration justice requires those who profit to shoulder their increased responsibility for the costs of their actions.

Migration justice means an end to injustices inherent in migration management policies and practices which emphasise division over connection and privilege the wellbeing and perceived security of some over the lives and security of others.

To achieve migration justice, we will work to end these injustices and mitigate the harm they do within our own organisations and through the work that we do.

MIGRATION INJUSTICE Migration injustice views human movement as something that can be prevented or directed, and seeks to control it in ways that perpetuate inequalities and result in financial gain for those with greater power.

Migration injustice values the perceived security of some over shared security: A militarised approach to security threatens security for all of us. Many measures taken in the name of national security come at an extreme cost of insecurity and violence for people on the move, exposing them to risk of death, injury, and torture. We reject the notion that such militarised responses can ever be for the common good and we call for shared security for all.

Migration injustice criminalises a human phenomenon and the search for sanctuary: Criminalisation of irregular entry or stay is a policy choice that causes harm and deliberately increases human insecurity. We reject the criminalisation of migration and we call for irregular entry and stay to be decriminalised.

Migration injustice uses violence in the management of migration. Violence in migration systems is not limited to the militarisation of borders and the weapons in the hands of their guards, it manifests in many ways, including:

- Xenophobic hate speech and the dehumanisation and othering of those from different countries or with less financial security are a form of violence, including when they fuel acts of violence and create or exacerbate insecurity.
- Detention as a means of immigration control and deterrence is a form of violence.
- Family separation is a form of violence.
- The failure to provide rescue and assistance to those in distress on deadly migration routes is a form of violence.
- The criminalisation and suppression of solidarity with people on the move, including rescue and assistance to those in transit, is a form of violence.
- The involuntary removal of people from a State is a form of violence.

We reject all manifestations of violence resulting from migration management systems and we call for their immediate end.

Migration injustice uses public services as an extension of immigration control and enforcement. Using public services to create everyday borders fosters insecurity by preventing people from accessing support, healthcare, and protection they need. We reject the weaponization of public services for detection, detention, and deportation; and we call for robust firewalls to ensure safe access to public services regardless of migration status.

Migration injustice creates suspicion and disbelief of people seeking sanctuary and perpetuates trauma. Respecting the right to asylum requires borders to operate as open ears and arms, not closed fists.

We reject all policies and practices that create barriers to asylum, including through physical barriers or cultures of mistrust. We reject policies that essentialise and reduce people to their migration status, place of origin or appearance, and do not enable them to fully be part of society because of that; and we call for sanctuary everywhere.

Internally displaced persons (IDPs) also suffer as a result of structural inequalities, discriminatory policies, and violence. IDPs are entitled to a special protection regime which must be respected, and they must be treated in full accordance with their rights.

We reject the policies and practices that perpetuate this pain and we call for migration justice.

American Friends Service Committee afsc.org, Britain Yearly Meeting quaker.org.uk

Friends Committee on National Legislation fcnl.org Quaker Council for European Affairs qcea.org

CREATED DATE

Dec 10, 2020

See weblink page 37 for link to originally formatted document

Kveekarien kannanotto muuttoliikkeeseen

Tämän kannanoton takana ovat American Friends Service Committee, Britain Yearly Meeting, Friends Committee for National Legislation, Quaker Council for European Affairs, and Quaker United Nations Office. Se pohjautuu näiden organisaatioiden peruseriaatteisiin ja niiden tekemään työhön maahanmuuttajien ja maahanmuuton parissa.

Julkilausuma

Perusteina ovat meidän uskomme siihen, että jokaisessa ihmisessä on jotain pyhää, kutsumuksemme pitää yllä jokaisen ihmisen luovuttamatonta arvoa ja toimintamahdollisuuksia sekä sitoutumisemme väkivallattoman maailman rakentamiseen. Sydämemme särkyi kun näemme maahanmuuttopolitiikkaa, joka vie ihmisarvon joiltakin ihmiskuntaperheen jäseniltä pelkästään sen takia mistä he tulevat. Emme hyväksy ajatusta joidenkin turvallisuuden takaamisesta keinoilla, jotka pohjautuvat tai johtavat väkivaltaan ja turvattomuuteen toisten kohdalla. Meitä kauhistuttavat ne monet väkivallan muodot, joita käytetään muuttoliikkeen järjestelyissä ja se vaikutus, joka nykyisillä järjestelyillä on ihmiskuntaperheemme hajoamiseen.

Sitoudumme tekemään työtä sellaisen maailman puolesta, missä ihmisarvo ja oikeudet ovat voimassa riippumatta muuttajan statuksesta ja katsomatta hänen kansalaisuuteensa tai arvioituihin ansioihinsa. Uskomme kutsuu meitä työhön sekä yksin että muiden kanssa, jotta muuttoliikkeen oikeudenmukaisuus toteutuu.

Miten näemme muuttoliikkeen oikeudenmukaisuuden?

Muuttoliikkeen oikeudenmukaisuus lähtee siitä, että muuttoliike on olennainen osa ihmisten käyttäytymistä. Se avulla on mahdollista muuttaa turvallisesti ja arvokkaasti.

Muuttoliikkeen oikeudenmukaisuus rakentuu yhteiselle ymmärrykselle yhteisestä ihmisyydestä ja henkisestä yhteenkuuluvuudesta, joka ylittää rajat ja tunnustaa sen, että muuttoliike rikastuttaa sekä yksilöiden että yhteisöjen elämää.

Muuttoliikkeen oikeudenmukaisuus edistää kokonaisvaltaisia ja johdonmukaisia linjauksia. Muuttoliikkeen oikeudenmukaisuus merkitsee sen varmistamista, että muuttamisen ja integraation väliin ei synny juopaa. Se yhdistää sisäisiä ja ulkoisia linjauksia ja tarkastelee niiden vaikutuksia sen varmistamiseksi että muuttoliikkeestä kerrotaan myönteisenä vaihtoehtona.

Muuttoliikkeen oikeudenmukaisuus suojelee, kunnioittaa ja ylläpitää kaikkien muuttajien ihmisoikeuksia. Se vaatii meitä varmistamaan, että muuttajilla on yhtäläinen pääsy kaikkiin oleellisiin palveluihin mukaan lukien terveyspalvelut, niin että he voivat täysin käyttää niitä oikeuksia, joihin he ovat oikeutettuja.

Muuttoliikkeen oikeudenmukaisuus varmistaa, että tarpeen mukaan on olemassa vastaanotto, yhteiskunnan sisään pääseminen, arvokas kohtelu, jaettu turvallisuus, suojapaikat, rakkaus ja myötätunto, koska me kaikki olemme osa samaa ihmisperhettä, muuimmepa tai emme.

Muuttoliikkeen oikeudenmukaisuus näkee jokaisen meistä ainutlaatuisena ja kallisarvoisena ja arvostaa jokaisen muuttajan yksilöllistä elämäntilannetta, lahjoja ja kamppailuja ja mahdollistaa sen, että heidän erityiset tarpeensa kohdataan, osaamistansa rohkaistaan ja ihmisarvoansa kunnioitetaan.

Maahanmuuton oikeudenmukaisuus vaatii meitä kysymään, kuka hyötyy yrityksestä pysäyttää tai ohjata ihmisten liikkumisen virtoja; se vaatii meitä kysymään kuka hyötyy tarkoituksellisista tai pidäkkeettömistä toimista, jotka estävät ihmisiä tuntemasta oloaan turvallisesti ja arvostetuksi siellä missä he nyt ovat.

Maahanmuuton oikeudenmukaisuus vaatii hyötyjiä kantamaan isompaa vastuuta toimiensa aiheuttamista seurauksista.

Maahanmuuton oikeudenmukaisuus merkitsee loppua epäoikeudenmukaisuuksille, jotka ovat pesiytyneet muuttoliikkeen hallinnon periaatteisiin ja käytäntöihin, jotka ylläpitävät jakautumista yhteyden sijaan ja oikeuttavat hyvinvoinnin ja tavoitellun turvallisuuden joillekin toisten hengen ja turvallisuuden kustannuksella.

Jotta saisimme aikaan maahanmuuton oikeudenmukaisuuden, ponnistelemme lopettaaksemme nämä epäoikeudenmukaisuudet ja pienentääksemme sitä vahinkoa, jota ne saavat aikaan yhteisöillemme ja tekemällemme työlle.

Me emme hyväksy linjauksia ja käytäntöjä, jotka pitkittävät tätä tuskaa ja siksi me vaadimme maahanmuuton oikeudenmukaisuutta.

A letter to Finnish Friends from Mary in Scotland 7 December 2020

Dear Friends,

It was a great joy to be with you yesterday and be invited to join you again in a fortnight's time. At the other end of this year I was happily preparing to join you all at Ilkko when coronavirus intervened and made it impossible. At that time, I had no idea that our separation would be for so long, so it was marvellous to be able to join you in worship and conversation via zoom.

Our first lockdown in March was severe – only going out for exercise once a day, and for essential shopping and medical appointments. I'm accustomed to being by myself, so didn't find this as hard as some people did – and was quite surprised to find myself having more human contact than usual rather than less, as people got in touch by phone or email or began tentatively to use zoom.

Things eased over the summer, with people able to meet in each other's gardens – though in very small groups – and an increase in the number and type of shops open. I was even able to celebrate my fifteen years in Scotland on 1 September with my daughter and two of our friends *inside my flat* – how long ago that now seems.

When restrictions were tightened again, with no meetings in people's houses, I was very blessed that my daughter's household [partner and four grown-up daughters] were happy to include me in their 'extended household'. This meant that Claire could visit me at home without social distancing and I could [on rare occasions] join Claire and Phil in their home and enjoy sharing food and conversation with "real people".

The east of Scotland has suffered less than the west where restrictions are much tighter. Currently East Lothian, where I live, has been moved down to tier 2: fine in itself - but the city of Edinburgh is still in tier 3, so I can't cross the border or meet up with my friends who live there, meaning that my social life has been restricted rather than eased...

Through it all, Quakers have embraced zoom with surprising ease and speed. Meetings for Worship and business meetings were held on line. Many people found them strange at first, and some didn't like them at all – but other people who'd been prevented from attending Meeting in person found that they were able once more to be part of their local Quaker community or even zoom around the world visiting all sorts of places.

I have spent most of my Sundays joining Polmont Meeting, which is quite near me geographically, and delightfully small – this meant I could see everyone at once on my tablet screen, rather than keep flicking the screen sideways to try to get an idea of everyone taking part. They also meet every Sunday, which my ‘home’ Meeting doesn’t: I already knew some Polmont Friends, and have been made very welcome there. I joined Glasgow Friends one Sunday [I really miss going through to Glasgow and being with all my friends there] but decided that small was beautiful and consistency of company was important in a constantly-changing world, so have continued to gather with Polmont Friends. They have a half-hour Meeting for Worship on a Wednesday evening, and a craft/ conversation evening on a Thursday: sometimes I’ve been able to join them, but not every week.

Business meetings started off dealing only with matters that didn’t need much discussion – accepting minutes, making appointments, etc, but have become bolder and more inventive in the use of small groups to exchange experiences and talk about matters, and I have become braver in talking to them about our committee’s work on revising *Quaker faith and practice*. I’ve also been greatly helped by a grant from a local Quaker trust which enabled me to buy a laptop and see more people during meetings, which makes my life much easier. A much-shortened Yearly Meeting was held last month, and some 800 people took part – it was a wonderful experience to join in worship and discernment with such a large gathering of Friends.

Our committee meetings have been held by zoom, and they’ve been both a joy and a challenge – it’s lovely to see people’s faces, but really frustrating not to be able to see each other and have those little ‘coffee queue’ conversations that play such a large part in getting to know each other. Over the summer, three groups worked on particular projects while I and my friend Jess co-convoked a fourth group which focused on *Engaging with Friends*. Our initial idea was to produce something to mark the time when Britain Yearly Meeting would have gathered in Bath – of course this was postponed quite early in the summer... From small beginnings a project was developed in collaboration with Woodbrooke Quaker College, when four zoom sessions were presented by members of our committee, inviting Friends to take part in considering how we could revise *Quaker faith and practice joyfully, prayerfully, creatively and boldly*. We also set up a website inviting creative contributions from Friends who might be more comfortable using pictures, film, or sound recordings – you can take a look at www.padlet.com/bdrc/opentonevlight.

At our most recent committee meeting, new working groups were set up to look at further topics. I’m going to be working on *Discernment* and as part a new *Communicating with Friends* group. Both these are going to involve a lot of work! Area Meetings around the UK have started inviting us to talk to them and/ or run sessions about our revision work. I’ve thoroughly enjoyed taking part in them and look forward to doing more, while I’m also looking forward to some serious work on explaining and illustrating the way discernment is integral to just about everything that Quakers do. I’m very happy that in both groups I will be working with people I know, like, and respect, who will help me do the best work I can.

Regular meetings with other members of the committee have been a major factor in keeping me sane, busy, and happy throughout the pandemic, while hearing how other people are faring with the restrictions and the work has helped to stop me focusing on ‘poor me’! Compared to many, I’m blessed, with good friends, good neighbours, a lovely daughter, and places where I can walk among trees and beside water, and improve my knowledge of the

local birds. Zoom and skype keep me in touch with distant friends and relatives, and expand my knowledge of and interaction with my Quaker world: I've already waxed lyrical about being able to worship with Friends in Africa on Saturday and in Finland on Sunday, and hope further to expand my meetings with Friends via EMES and the other sections of FWCC. It's strange to think that thanks to the pandemic world-wide Quaker connections can be developed and strengthened – an amazing silver lining to what has been a horribly dark cloud looming over us all for far longer than many had imagined possible. In a world that is becoming increasingly divided, anything that crosses borders and removes barriers is to be sought after and engaged in with joy and enthusiasm. Kiitos kiitos for letting me be part of your family!

Kurkistuksia historiaan

Olen kiitollinen, kun saan olla mukana Suomen kveekarien arkiston järjestämisessä. Se on vaativaa ja hidasta työtä, mutta sen palkkiona on mahdollisuus kurkistaa historiaan. Ystävien Uskonnollinen Seura eli kveekarit Suomessa on kulkenut mielenkiintoisen polun.

Olen tähän poiminut muutaman näytteen arkiston dokumenteista

Maahanmuuttajia Zairesta, Chilestä ja Suomesta

Suomen kveekarit eli "Suomen kuukausikokous" oli pitkään Ruotsin vuosikokouksen "alaosasto". Siksi kirjeenvaihto ja virallisten papereiden lähettäminen tänne oli aivan tavallista. Näin pääsemme vieläkin katsomaan, mitä Pohjanlahden toisella puolella tapahtui. Eräässä kirjeessä kerrotaan Ruotsin kveekareiden toiminnasta maahan tulevien siirtolaisten ja pakolaisten hyväksi. "Rakkaat Ystävät! Lämmin kiitos kaikista hyvistä lahjoista! Teidän suurenmoinen anteliaisuutenne on tehnyt mahdolliseksi avustaa lähimmäisiä Suomesta, Romaniasta, Turkista, Libyasta, Syyriasta, Keniasta, Ugandasta, Zairesta ja Chilestä." - Mielenkiintoinen nimilista.

Vaikea irtautuminen ja kielikysymys

Arkistosta löytyy paljon erilaisia muistioita ja pöytäkirjoja niiltä ajoilta, jolloin suomalaiset pohtivat oman vuosikokouksen perustamista. Oli tietenkin luontevaa, että toiminnan vakiinnuttua täkäläinen toiminta organisoidaan Suomen vuosikokouksen alle. Päätös asiasta ei kuitenkaan ollut helppo. Ruotsi-äidin sylissä oli turvallista olla ja varsin monet Suomen aktiiveista olivat läheisessä yhteydessä länsinaapureihin ja monet heistä puhuivat äidinkielenään ruotsia.

Irtautuminen tapahtui lopulta vuonna 1992. Suomen vuosikokouksen ja Ruotsin vuosikokouksen keskinäinen kanssakäyminen on edelleenkin hyvin luonnollista ja kaikin puolin ystävällistä. Kveekarit ovat luonteeltaan hyvin kansainvälinen yhteisö. Siksi Suomessakin on jatkuvasti tarve huomioida se, että Ystävien ja ystävien joukko koostuu eri kieliä puhuvista ihmisistä. Suomen kielen, ruotsin ja englannin tarve kokouskutsuissa, pöytäkirjoissa, muistioissa ja muissa kirjallisissa on ilmeinen.

Ilmoitus avioliiton solmimisesta ja kirje presidentti Nixonille

Arkiston sisältö on mitä moninaisin. Varsinaisina aarteina voidaan pitää moniakin dokumentteja. Eräs niistä on erään pariskunnan ilmoitus Suomen kuukausikokoukselle siitä, että he aikovat solmia avioliiton kveekariperinteiden mukaisesti. Tavan mukaan asetettiin pieni komitea pariskunnan avuksi ja tueksi. Avioliiton juridinen puoli hoidettiin maistraatissa ja sen hengellinen puoli tuli esille Suomen kveekareiden hartauskokouksessa Espoossa. Löytyy myös erään toisen pariskunnan dokumentti, juhllainen vihkitodistus, jonka ovat allekirjoittaneet hyvän kveekarikäytännön mukaisesti kaikki tuolloisessa hartauskokouksessa olleet, monta kymmentä ihmistä.

Omanlaisensa aarre on Ruotsin vuosikokouksen kirjoittama kirje Yhdysvaltain presidentille, Richard Nixonille. Kesäkuussa 1970 lähetetty kirje toteaa, että presidentti Nixonin nimi on USA:n kveekareiden jäsenlistassa. Siksi ruotsalaiset (ja varmasti myös monet suomalaiset) kveekarit vetoavat presidenttiin, että Kamputsean tuhoisa sotaoperaatio lopetetaan heti. Muuten "teidän nimenne jää ihmiskunnan historiaan julmuuden, väkivallan ja ei-viisauden symbolina". – "Taivas ja maa huutavat teille..."

Valokuvia tuhon keskeltä

Arkistossa on myös jonkin verran valokuvia. Eräs valokuva-albumi on kallisarvoinen, koskettava, ikimuistoinen. Sen on koonnut joukko hollantilaisia, jotka ovat kuvanneet Suomen kveekareiden avustustyötä tulva-alueilla Hollannissa vuonna 1953. Kuvien mukana on myös kohtelias Hollannin viranomaisien nimissä kirjoitettu kiitoskirje Suomen kveekareille. Suomalaiset, jotka olivat nähneet sen kansainvälisen avun, jota kveekarit antoivat Lapin ja muunkin Suomen jälleenrakentamiseen sotien jälkeen, pääsivät omalta osaltaan auttamaan tuhotulvan alle jäänyttä kansakuntaa.

Pyrkimykseni on jatkossakin nostaa esille hyviä asioita arkistojen uumenista ja julkaista niitä luettavaksenne.

Lari Junkkari

Saving Old Stamps (SOS)

History of the Stamp Program Since 1996, the Quaker Missions Stamp Project has collected and sold used postage stamps and used the proceeds to fund Quaker organizations like Right Sharing of World Resources (rswr.org) Brad Hathaway founded the project and was its steward until 2009. In 2017, Indianapolis First Friends Meeting became the new home for the stamp ministry. An incredible amount of money has been raised in this way in the last 24 years.

Jane's history with the stamp program Jane was FYM rep to the FWCC Triennial in New Hampshire in the summer of 2000 and was asked to bring any available used stamps to add to the Missions Stamp Project. Since then Jane has collected and sent used stamps about twice a year to the stamp program. *Finnish stamps are particularly valued, and even more especially, stamps from Ahvenamaa.*

As Christmas is the one time of the year when we do receive more than our usual meagre share of real stamps, please consider saving any for this project and send them to me, Jane Rose at: Lehtoseläntie 102, 91500 Muhos.

If you are not ready to give up/cut up this year's cards, perhaps there is a bundle from an earlier year.

WEBLINKS

The following, not very exciting-looking, pages contain links to a variety of stimulating articles, talks, you tube videos and newsletters/magazines which may be of interest to Finnish Friends. Some are Quaker, but not all. An editorial apology is offered for the fact that almost all, unfortunately, are in English and also that the links are electronic only.

Seuraavat, ei erityisen jännittävän näköiset, sivut sisältävät linkkejä kiinnostaviin artikkeleihin, puheisiin, you tube videoihin, uutiskirjeisiin, aikakauslehtiin, jotka saattavat olla kiinnostavia Ystäville Suomessa. Jotkut ovat kveekareihin linkittyviä, mutta eivät kaikki. Toimituksen pahoittelut, että lähes kaikki ovat englanninkielisiä ja saatavilla vain sähköisesti.

PHOTOS FROM ILKKO/VALOKUVIA ILKKOSTA

<https://photos.google.com/share/AF1QipP44pcCDcwoYz5dITLEwftnhE3A1xyIjErXoXF-DphVun4CtOIQZ6I03PAYz4s2Gw?key=bnZQeTN0SXQ3NTQ3OFB6bVV6NmlnMmZ0eXpNdHlR>

Suomeksi/ Englanniksi :

Youtube – links to 3 Quaker talks with Finnish subtitles added by Aino Vesanen :

The Quaker Practice of Discernment, 9 core Quaker Beliefs, How Quakers make decisions.

https://www.youtube.com/watch?v=PfIG2m7dAk8&list=PLq5wckZCCyhVyOMMn2nJIh2nwvOc1_BKQ

https://www.youtube.com/watch?v=3H08cyXVYDw&list=PLq5wckZCCyhVyOMMn2nJIh2nwvOc1_BKQ&index=2

https://www.youtube.com/watch?v=gjrBg1VvyZ8&list=PLq5wckZCCyhVyOMMn2nJIh2nwvOc1_BKQ&index=3

MOST RECENT NEWSLETTER FROM EMES

[Among Friends Issue 149 Autumn 2020](#)

RESOURCE FROM QUNO

QUNO's [People's Climate Empowerment Series](#) is a helpful resource for anyone wishing to engage with climate action at the international level. Our Human Impacts of Climate Change programme has been working on the international climate negotiations since 2011 in support of fair, ambitious and inclusive climate action.

The People's Climate Empowerment Series offers 7 concise "2-siders", which cover different aspects of international climate action, why they matter, and how to get involved. Climate change raises profound questions about how we live on the planet. This series has been created to connect people with international efforts that can strengthen climate action at all levels.

[Read more](#)

[AQuakerStatementOnMigration.Final_.pdf](#)

Q NEWSLETTER FROM FRIENDS HOUSE MOSCOW Most recent newsletter

<https://friendshousemoscow.org/wp-content/uploads/2020/11/DD-newsletter-Winter-2020.pdf>

QUAKER TRANSLATING: from the FHM newsletter a fascinating and in-depth glimpse behind the scenes about how Quaker texts are selected and translated into Russian, published in Friends Journal in November 2020.

<https://www.friendsjournal.org/translating-quaker-texts-into-russian/>

A GRASMERE NATIVITY (17 minutes) heartwarming nativity play produced by a school in Cumbria, NW England, an area of the country where the early Quaker movement is rooted.

<https://www.youtube.com/watch?v=URsGpU2XA3Y&feature=youtu.be>

TED TALK ON MIGRATION Dr Lynne Jones (10 minutes) with the sort of insights we may not usually hear.

https://www.ted.com/talks/dr_lynne_jones_obo_giving_the_migrant_child_a_voice

MIGRANT CHILD STORY TELLING: A website evolved from Lynne Jones' work with child migrants where children are enabled to tell their own stories in film, words and picture.

<https://migrantchildstorytelling.org>

CS LEWIS and ORTHODOXY you tube video (11 minutes): James Haines comments: the speaker is an Orthodox priest, but I think everything he says applies to Quakerism (as "reflected" in Lewis' work) as well. <https://youtu.be/8yWbz3YKUOo>

LINK TO EMERGENCE MAGAZINE, an online publication with an annual print edition.

It has always been a radical act to share stories during dark times. They are a regenerative space of creation and renewal. As we experience the desecration of our lands and waters, the extinguishing of species, and a loss of sacred connection to the earth, we look to emerging stories. In them we find the timeless connections between ecology, culture, and spirituality. <https://emergencemagazine.org/explore/>